

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Gminie G.
o ustalenie i o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w wyniku apelacji powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo, zmienił ten wyrok jedynie w zakresie orzeczenia o kosztach procesu w ten sposób, że nie obciążył nimi powoda i oddalił apelację w pozostałej części.

Sąd drugiej instancji uznał, że strona pozwana nie miała podstaw do wypowiedzenia łączącej strony umowy dzierżawy z przyczyn leżących po stronie powoda, stwierdził jednak, że powód nie wykazał, iż poniósł z tego tytułu szkodę ani w postaci konieczności zapłacenia odszkodowania poddzierżawcom ani w postaci utraconego zysku.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach, powód w ramach pierwszej podstawy zarzucił naruszenie art. 6 w zw. z art. 471 k.c. oraz art. 471 w zw. z art. 361 k.c., a w ramach drugiej podstawy naruszenie art. 5 k.c. w zw. z art. 232 w zw. z art. 379 pkt 5 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 227 w zw. z art. 386 § 4 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 382 w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona „wobec rażących naruszeń popełnionych przez Sąd Apelacyjny co do przepisów postępowania skutkujących rozstrzygnięciem niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, które to uchybienia niewątpliwie w sposób istotny wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy zaś przedstawione naruszenia prawa materialnego niosą za sobą istotne zagadnienie prawne w szczególności najistotniejsze w ocenie skarżącego tj. w zakresie art. 5 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c., do którego Sąd II instancji odniósł się lakonicznie a dodatkowo uzasadniając swoje stanowisko innym stanem faktycznym aniżeli wynika z wniosków dowodowych zaoferowanych przez powoda, które nie zostały w ogóle rozpoznane przez Sąd I instancji a tylko częściowo zostały poddane analizie przez Sąd Odwoławczy”. Powołał się także na naruszenie przez Sąd Apelacyjny pozostałych wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalony stanowiskiem Sądu Najwyższego, przesłanka przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełniona, jeżeli skarżący wykaże w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.) Nie jest zatem

wystarczające powołanie się przez skarżącego na naruszenie określonych przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie nawet kilkakrotne przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” do opisu charakteru naruszenia ani wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia podstawowych zasad demokratycznego państwa prawa czy poczucia sprawiedliwości, jeżeli nie zostanie wykazane w stosownym wywodzie prawnym, że Sąd drugiej instancji rzeczywiście naruszył prawo we wskazany wyżej, kwalifikowany sposób (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11 i z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09, nie publ.).

Skarżący nie wykazał powyższych okoliczności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera wyводу prawnego ani żadnych argumentów, które pozwalałyby na przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona we wskazanym wyżej rozumieniu. Ogranicza się jedynie do wyrażenia oceny skarżącego i jego przekonanie, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa a w dalszej części sprowadza się w istocie do powtórzenia podstaw kasacyjnych i skróconego ich uzasadnienia, co nie jest wystarczające do wykazania istnienia przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.